

РЕШЕНИЕ

№ 5669

гр. С., 07.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Василена Людм. Дранчовска

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Анелия Маркова Въззивно гражданско дело
№ 20231100505145 по описа за 2023 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258-273 ГПК.

Образувано е след изпълнение от СРС на указанията в определение № 3950 от 03.05.2022 г. по чл.248 ГПК.

С решение № 72410 от 14.04.2020 г. по гр.д.№ 10759 по описа за 2016 г. СРС, Първо ГО, 49-ти състав се: ОТХВЪРЛЯ предявеният от Р. С. П. и Г. В. К., иск с правно основание чл.108 от ЗС за признаване за установено на правото им на собственост и за предаване на владението на следния имот: апартамент № 83, вх.Е, бл.807, кв.Люлин, състоящ се от стая, дневна, кухня и обслужващи помещения със застроена площ от 60, 47 кв.метра, заедно с избено помещение №, с площ от 3.29 кв. метра и с 2, 061% от вх. В и Г ид. части от общите части на сградата и 2.061 % за вх.В и Г идеални части от правото на строеж, при съседи:за жилището- на изток-зелена площ, на запад – ап.държавен и стълбище, на юг- зелена площ, на север- междублоково пространство, отгоре- ап., отдолу-ап.;за избеното помещение-изток-мазе № запад – мазе №, север-коридор, юг-улица.

В тежест на ищците/в полза на ответниците са присъдени разноски.

Срещу така постановеното решение са постъпили **въззивни жалби от :**

1. **Р. С. П. и Г. В. К., ищци пред СРС. Решението се обжалва изцяло.**

Излагат се доводи за неправилност. Иска се решението да бъде отменено и да бъде уважена претенцията им по чл.108 ЗС.

Въззивната жалба, вх.№ 5076267 е подадена на 18.06.2020 г. От представения по делото акт за смърт се установява, че въззивника Р. С. П. е починал на 04.10.2020 г., т.е. след подаване на въззивната жалба.

С разпореждане от 02.12.2020 г. СРС на основание чл.227 ГПК е конституирал наследници по закон на въззивника, а именно: **Г. В. К. /съпруга/ и С. Р. П. /син/.**

Видно от данните по делото **Г. В. К.** се е отказала от наследството на Р. С. П. и отказът е вписан в особената книга на съда под № 1544 от 03.11.2020 г.

С нарочна молба от 01.02.2021 г. **С. Р. П.** е заявил, че **не поддържа въззивната жалба вх.№ 5076267** от 18.06.2020 г. А с молба от 26.03.2021 г. е направил отказ от иска на основание чл.233 ГПК.

2. **Г. В. К.. Решението се обжалва в частта в която искът по чл.108 ЗС по отношение на нея е отхвърлен.** Излагат се доводи, че не е подписвала представените по делото договор за правна защита и съдействие и пълномощно от 03.06.2019 г. на името на адв. К.. Твърди, че не е упълномощавала нито адвокат, нито съпруга си да я представляват по делото, нито да предявяват иск от нейна страна. За заведеното дело разбрала след смъртта на съпруга ѝ, който починал на 04.10.2020 г.

Направено е доказателствено искане за допускане на съдебно-графологична експертиза, която да установи, че положения подпис в договора за правна защита, както и подписът във въззивната жалба, подадена от нейно име и от името на съпруга ѝ, не е положен от нея.

Иска се да бъде заличена като страна-ищец в настоящето производство във връзка с липса на дадено от нея съгласие за участието ѝ като необходим другар по иска по чл.108 ЗС.

Иска се така постановеното решение да бъде обезсилено и производството по отношение на нея да бъде прекратено.

Иска се така постановеното решение да бъде отменено или изменено в частта на разноските присъдени в нейна тежест, тъй като ответницата била представлявана от двама адвокати, които били упълномощени с едно пълномощно и един договор за правна защита за 1900 лв. Съгласно чл.78 ГПК разноси на страната се присъждали за един адвокат. В случая сумата била платена на двама адвокати, а била присъдена сума за двама адвокати, което било нарушение на чл.78 ГПК.

По въззивната жалба е постъпил **отговор от В. Е. А., ответник пред СРС**. Излага се **становище за недопустимост на въззивната жалба**. Твърди се, че К. била подала две въззивни жалби, както и не бил спазен срока по чл.259, ал.1 ГПК. Счита, че въззивницата е била редовно уведомена за указанията на съда чрез адв. К.. Освен това К. била направила отказ от наследството на покойния ѝ съпруг Р. П. и затова не била участник в процеса като негова наследница, а като самостоятелна страна – ищец по делото. Неправилно СРС бил съобщил на въззивницата за постановеното решение и ѝ дал възможност да подаде втора въззивна жалба. Счита, че с подаването на въззивната жалба се цели избягване заплащането на съдебни разноси. Счита, че разноските с обжалваното решение са правилно разпределени.

Иска се въззивната жалба да бъде оставена без разглеждане и въззивната инстанция да приеме, че обжалваното решение е влязло в сила. Сочи, че наследникът на ищеца Р. С. П. е направил изявление за отказ от иска.

Третото лице помагач на страната на ответницата – С. С. Н. не изразява становище по въззивните жалби.

С определение № 3950 от 03.05.2022 г. въззивната инстанция констатира, че въззивната жалба на Г. В. К. съдържа искане по чл.248 ГПК за изменение на първоинстанционното решение в частта за разноските. Затова и производството по в.гр.д.№ 1289 по описа за 2022 г. беше прекратено и делото върнато на СРС за произнасяне по искането по чл.248 ГПК.

С определение от 31.10.2022 г. СРС е оставил без уважение искането по чл.248 ГПК.

Постъпила е **частна жалба** срещу определението от 31.10.2022 г., подадена от Г. К.. Излагат се доводи за неправилност на така постановеното определение във връзка с реалното извършване на разноските. Сочи, че е

направила отказ от наследството на Р. С. П., а другия му наследник - С. Р. П. бил направил отказ от иска на основание чл.233 ГПК и СРС с разпореждане от 06.12.2022 г. прекратил производството по отношение на него.

По частната жалба е постъпил **отговор от В. Е. А., ответник пред СРС**. Излагат се доводи за неоснователност на частната жалба и правилност на така постановеното определение. Същевременно се иска от настоящата инстанция да провери допустимостта на същото.

Настоящата инстанция като взе предвид доводите на страните и спорните в производството обстоятелства, както и, че за допустимостта на производството съдът следи служебно до приключването му, вкл. и за установяване предмета на въззивното обжалване, намери че следва да бъде допусната поисканата от въззивницата Г. К. съдебно-графична експертиза, която да установи дали положения подпис в договора за правна защита /л.136 по делото пред СРС/, както и подписът във въззивната жалба, подадена от нейно име и от името на съпруга ѝ, е положен от нея.

От заключението на допуснатата, изслушана и приета по делото/пред въззивната инстанция/ съдебно-графична експертиза по безспорен начин се установи, че подписа под № 2 /този на Г. К./ във въззивната жалба, вх. №5076267 от 18.06.2020 г., подадена от името и на Г. К., както и на мястото за клиент в пълномощното и договора за правна защита и съдействие от 03.06.2019 г. в което е посочено, че Г. К. упълномощава адв.К., не е изпълнен от Г. В. К..

Видно от данните по делото /пред СРС, л.161/ препис от обжалваното първоинстанционно решение е бил връчен на адв.К. като пълномощник на Г. К..

При това положение съдът намира, че не е налице надлежно връчване на обжалваното решение, тъй като се установи, че К. не е упълномощавала адв.К. да я представлява в производството пред СРС.

Независимо от подадената на 01.02.2021 г. молба от надлежния процесуален представител на Г. К., л.163 по делото, към този момент липсват данни да ѝ е било надлежно връчено първоинстанционното решение.

Върху подадената от адв.Т. на 26.03.2021 г./л.165 от делото пред СРС/ молба, на 15.04.2021 г. СРС е разпоредил препис от решението да бъде връчен

на Г. К.. Това е сторено на 10.05.2021 г., видно от намиращата се на л.167 от делото /пред СРС/ призовка.

Следователно, срокът по чл.259, ал.1 ГПК изтича на 25.05.2021 г./24.05. е официален празник/.

Налага се извод, че **въззивната жалба е подадена в срок.**

Доводът, направен от процесуалния представител на въззиваемата /ответник пред СРС/, в хода на устните състезания, че експертизата била установила, че молбата от 03.11.2020 г. /л.23 от първото въззивно производство/ е подписана от К., освен че е преклудиран е и неоснователен, както и не променя изхода, защото: видно от данните по делото тази молба е подадена в изпълнение указанията на съда относно молбата на Р. П. от 10.09.2020 г. за освобождаване от държавна такса за въззивното обжалване /л.16 от същото производство/. Към датата на съобщаване на тези указания Р. П. е бил починал, т.е. К. е получила съобщението на съда като негов наследник /като такава е била конституирана от СРС с определение от 02.12.2020 г., виж л.26 от същото производство/. Впоследствие с молба от 01.02.2021 г. /л.30/ процесуалния представител на К. – адв.Т. е представил вписания в специалната книга на СРС, отказ на К. от наследството на Р. П. /л.31/.

Ето защо настоящата инстанция приема, че въззивната жалба, подадена от Г. В. К. е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК.

Налице е правен интерес от обжалване, както и постановеното от СРС решение подлежи на инстанционен контрол.

Следователно **въззивната жалба, вх.№ 25089729, подадена на 25.05.2021 г. е допустима.**

По основателността на въззивната жалба:

Недопустимо е решението, което не отговаря на изискванията, при които делото може да се реши по същество. Недопустимо е решението, което е постановено въпреки липсата на право на иск или ненадлежащото му упражняване, както и ако съдът е бил десезиран. Липсата на положителна или наличието на отрицателна процесуална предпоставка прави решението недопустимо. Когато се касае до относителна процесуална предпоставка, решението е недопустимо, само ако заинтересуваната страна се позовала на

липсата на процесуалната предпоставка, но въпреки това то е било постановено.

В случая исковата молба е била предявена от Р. П..

Искане за конституиране на Г. К., съпруга на първоначалния ищец, е било направено от процесуалния представител на ищеца Р. П., в публичното съдебно заседание, състояло се на 17.04.2019 г., виж л.126 по делото пред СРС.

На 03.06.2019 г. /л.134 по делото пред СРС/ от името на Г. К., адв.Г. К. е подал молба като е представил договор за правна защита и съдействие, както и адв.пълномощно. Посочено е, че К. потвърждава и се присъединява към всички извършени до този момент процесуални действия и доказателствени искания.

С определение от 03.06.2019 г. СРС е конституирал Г. К. като ищец по делото, виж л.137. Прието е, че съдът е сезиран с иск по чл.108 ЗС.

Не се спори по делото, а и от представеното /пред СРС/ удостоверение за сключване на граждански брак /л.144/ се установява, че Р. П. и Г. К. са били в брак от 1980 г. до прекратяването му със смъртта на съпруга, т.е. отношенията между съпрузите се уреждат съобразно СК-1968 г.

В случая съдът е сезиран с иск по чл.108 ЗС. Същият е бил предявен от ищеца Р. Попадийн.

В съдебната практика няма противоречие по въпроса, че по предявени от или срещу съпрузи искове за собственост върху вещи и имоти, придобити в режим на съпружеска имуществена общност, другарството на съпрузите е необходимо по смисъла на чл. 216, ал. 2 ГПК, тъй като естеството на спорното правоотношение налага решението на съда да бъде еднакво по отношение на двамата. Противоречие в съдебната практика съществуваше в това дали другарството е задължително или факултативно. То беше отстранено по тълкувателен път, а именно с ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 3 ОТ 29.06.2017 Г. ПО ТЪЛК. Д. № 3/2016 Г., ОСГК НА ВКС, съгласно което: По предявен от или срещу съпрузите иск за собственост на вещи или имоти, придобити в режим на съпружеска имуществена общност, съпрузите са необходими, но не са задължителни другари.

С ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 183 ОТ 16.03.2021 Г. ПО ГР. Д. № 3978/2020 Г., Г. К., IV Г. О.

НА ВКС е даден отговор на въпроса: разпоредителна сделка със СИО изисква ли волеизявление и на двамата съпрузи, за да е налице валидно разпореждане с правото на собственост. В същото определение е застъпено разбирнето, че при действието на СК от 1968 г. разпореждането с имот, съпругеска имуществена общност се извършва общо от двамата съпрузи, или от единия със съгласието на другия, дадено в писмена форма с нотариално заверен подпис - чл. 13, ал. 3 и, ал. 7, при което законът създава презумпция за представителство на единия съпруг от другия и дава възможност на неучаствалия в разпореждането съпруг да оспори сделката. Наред с това, приема се, че и при действието на СК от 1985 г. и 2009 г. неоспорването на сделката е равнозначно на потвърждаването ѝ, че при разпореждането с вещ под режим на СИО, извършено от един от съпрузите без участието на другия, е налице относителна и висяща недействителност, като оспорването на сделката може да бъде извършено само от неучаствалия съпруг / в този смисъл решение № 162 от 08.07.2016 г. по гр. д. № 1299/2016 г. на I г. о., решение № 33 от 21.02.2013 г. по гр. д. № 791/2012 г. на II г. о. и решение № 287 от 13.06.2011 г. по гр. д. № 272/2010 г. на IV г. о. /.

С оглед установеното от съдебно-графическата експертиза конституираната от СРС като ищца Г. К., нито е упражнила воля да бъде конституирана като ищец наред с първоначалния такъв, нито е упълномощила адв.К..

Не се твърди, а и не се установява К. да е упълномощила съпруга си да предяви иска по чл.108 ЗС и от нейно име, респ. да упълномощава адв.К..

Въззивницата К. не поддържа така предявения от първоначалния ищец иск; същата е представила надлежно вписан отказ от наследството на Р. П. /л.31 от първото въззивно производство/.

При това положение **така постановеното срещу Г. К. решение се явява недопустимо**, липсва надлежно сезиране на съда с иск по чл.108 ЗС от страна на Г. К..

По въззивната жалба, вх.№ 5076267 от 16.06.2020 г.:

Същата е подадена от името на Р. С. П. и Г. К.. По отношение на последната с оглед горесцитираната съдебно-графическа експертиза по безспорен начин се установи, че не е упълномощавала адв.Г. К. да я процесуално представлява. Установи се от същата експертиза и, че подписа

под тази въззивна жалба не е положен от въззивницата К..

По отношение на починалия на 04.10.2020 г. въззивник Р. С. П. /акт за смърт на л.24 от първото въззивно производство/ е налице отказ от наследство от страна на съпругата му Г. К.. Видно от разпореждането на съда от 02.12.2020 г./л.26 от първото въззивно производство/ СРС като е взел предвид отказа от наследство, направен от Г. К., е дал указания само на С. Р. П. да заяви дали поддържа въззивната жалба, подадена от наследодателя му Р. П..

Наследникът по закон – сина – С. Р. П. е направил отказ от иска с молба от 05.12.2022 г. /л.173 по делото пред СРС/.

При това положение **тази въззивна жалба** ще следва да бъде **оставена без разглеждане.**

Като краен извод с оглед гореизложеното се налага, че **първоинстанционното решение следва да бъде обезсилено, а производството по делото – прекратено.**

За пълнота на изложението ще посочим, че СРС действително е прекратил производството пред себе си относно С. Р. П., но първоинстанционното решение в тази му част не е обезсилено.

Доколкото волеизявлението за отказ от иска е направено по времето, когато вече са били подадени въззивните жалби, то по арг. от чл.233, предл.3 от ГПК, решението следва да бъде обезсилено от въззивната инстанция.

По разноските:

Пред първата съдебна инстанция:

С обжалваното решение СРС е отхвърлил претенциите по чл.108 ЗС поради което е приел, че въпроса за разноските се урежда от нормата на чл.78, ал.3 ГПК. Присъдено е адв.възнаграждение в размер на 1900 лв. като СРС се е позовал на правната и фактическа сложност на спора, както и броя проведени публични съдебни заседания. Ищците са осъдени солидарно да заплатят на ответницата сумата в размер на 1900 лв.

С определение от 31.10.2022 г., постановено по реда на чл.248 ГПК първоинстанционния съд е оставил без уважение молбата на Г. К. за изменение на решение № 72410 от 14.04.2020 г. по гр.д.№ 10759 по описа за 2016 г. в частта за разноските, без уважение. За да стори това СРС е посочил,

че адв.възнаграждение в полза на ответницата е присъдено за един, а не за двама адвокати, както се твърди от молителката. А възражението по чл.78, ал.5 ГПК е приел за неоснователно.

По частната жалба:

По допустимостта:

За обжалваното определение жалбоподателката е била уведомена на 05.12.2022 г.

Частната жалба е подадена на 12.12.2022 г., т.е. в срока по чл.275, ал.1 ГПК.

Налице е правен интерес от обжалване.

Следователно **частната жалба е допустима.**

По основателността на частната жалба:

С оглед гореприетото досежно въззивницата К. съдът намира, че същата не следва да носи отговорност за сторените от ответницата разноски.

Обжалваното определение ще следва да бъде **отменено** и по арг. от изхода на спора по въззивната жалба, вх.№ 25089729 от 25.05.2021 г., подадена лично от Г. К..

Съгласно чл.81 ГПК във всеки акт, с който приключва делото в съответната инстанция, съдът се произнася и по искането за разноски.

Настоящата инстанция намира, че разноските следва да бъдат определени в хипотезата на чл.78, ал.4 ГПК, съгласно която **ответникът има право на разноски и при прекратяване на делото.**

Ответницата е представила списък по чл.80 ГПК/л.145 по делото пред СРС/, в който е посочила като разноски за адв.възнаграждение сумата в размер на 1 900 лв.

Настоящата инстанция констатира, че ответницата е направила разноски за адв.възнаграждение в размер на 1900 лв./веднъж за 1600 лв. и втори път за 300 лв./. Тези разноски, обаче, са за двама адвокати. Или при спазване на правилото на чл.78, ал.1 ГПК на ответницата се следват **разноски в размер на 950 лв.**

Разноските следва да бъдат възложени в тежест на С. Р. П. в хипотезата на отказ от иска.

Пред въззивната инстанция:

С оглед изхода на спора **на въззивницата** се следват разноси. Такива са сторени в размер на 172,10 лв.- за държавна такса за въззивното обжалване, както и разноси за съдебно-графическа експертиза в размер на 200 лв. или **общо в размер на 372,10 лв.**

В пълномощното на л.164 по делото /пред СРС/ в полза на адв.Т. е посочено, че договореното адв.възнаграждение е в минимален размер по НМРАВ, както и било внесено по банков път. Липсват данни, обаче, за конкретния размер на така договореното адв.възнаграждение, респ. липсват данни за реалното им извършване, тъй като банков документ не е представен.

По частната жалба разноси не се следват, тъй като съгласно трайната съдебна практика в производство по разноси, разноси не се присъждат.

Разноските остават по начина по който са направени, вкл. и за адв.възнаграждение, договорено в полза на адв.Т. в договора за правна защита и съдействие от 05.12.2022 г.

Водим от горното СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

Водим от горното СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА за неистински документ пълномощно и договор за правна защита и съдействие от 03.06.2019 г. /л.136 от гр.д.№ 10759 по описа за 2016 г. на СРС, 49-ти състав/, сключен с адв. Г. К., ЕГН *****, **в частта** **относно подписа на Г. В. К..**

ОБЕЗСИЛВА решение № 72410 от 14.04.2020 г. по гр.д.№ 10759 по описа за 2016 г. СРС, Първо ГО, 49-ти състав.

ОТМЕНЯ определение от 31.10.2022 г., постановено по реда на чл.248 ГПК.

ОСЪЖДА С. Р. П., ЕГН *****, гр.С., бул.“****”, да заплати на В. Е. А., ЕГН *****, гр.С., ж.к.“****”, съдебен адрес: гр.С., ул.“****”- адв.Р., сумата в размер на 950 лв., представляваща разносики пред първата съдебна инстанция.

ОСЪЖДА В. Е. А., ЕГН *****, гр.С., ж.к.“****”, съдебен адрес: гр.С., ул.“****”- адв.Р., да заплати на Г. В. К., ЕГН *****, гр.С., бул.“****”, ет.1, съдебен адрес: гр.С., бул.“****” – адв.С. Т., сумата в размер на 372,10 лв., представляваща разносики пред въззивната инстанция.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ въззивната жалба, вх.№ 5076267 от 16.06.2020 г.

ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ответницата – С. С. Н..

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред ВКС в 1-месечен срок от връчването му на страните, при условията на чл.280, ал.1 и ал.2 ГПК.

ПРЕПИС от настоящето решение да се изпрати и на СРП.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

